Katson häntä kuin hän olisi viimeinen toivoni. Niin kuin hän onkin. Kyyneleet tippuvat poskilta ja maistuvat suolaisilta suussani. Hän pakkaa laukkujaan tyynesti, niin kuin mitään ei olisi tapahtumassa. Vaikka oli, hän oli jättämässä minua. Hän ei voi tehdä sitä minulle. Tein virheen, mutta se on korjattavissa, eikö? Eikö? Hän katsoo minua, kuin viimeisen sanan sanoneena. Katson häntä anovasti, epätoivo ja toivo kamppailevat päässäni. Hän pudistaa päätänsä ja kävelee kohti ovea. Tunnen kuinka kaikki voimani menevät, suru ja kuoleman halu valtaa minut. Lyyhistyn polvilleni, painan pääni lattiaan. Epätoivo valtaa minut ja tunnen vain märät kyyneleet jotka valuvat kasvoillani. Kuulen kuinka askeleet kumahtelevat rappukäytävässä. Viimeiset askeleet. Tää oli vaan nopea novelli, ja Janina on jatkumassa!